

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 121.598 van 14 juli 2003
in de zaak A. 122.633/XIV-10.472.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat S. VAN ROSSEM,
 kantoor houdende te 2018 ANTWERPEN,
 Boomgaardstraat 93

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

--

DE VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Moldaavse nationaliteit, op 18 juni 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken van 13 mei 2002 tot uitsluiting van de toepassing van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk en van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissingen;

Gelet op de beschikking van 21 juni 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur M. STERCK, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 9 april 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat A. NAVASARTIAN die, loco Advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van Advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Moldaavse nationaliteit, heeft op 12 februari 1999 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ingediend. Overeenkomstig artikel 15 van de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk is de aanvraag overgemaakt aan de Commissie voor regularisatie.

1.2. Op 13 mei 2002 heeft de Minister van Binnenlandse Zaken verzoeker uitgesloten van de toepassing van voormelde wet van 22 december 1999.

Dit is de eerste bestreden beslissing. Zij is als volgt gemotiveerd :

“(…)

Gelet op de wet van 22 december 1999 betreffende de regularisatie van het verblijf van bepaalde categorieën van vreemdelingen verblijvend op het grondgebied van het Rijk, inzonderheid de artikelen 5 en 14;

Gelet op het artikel 8 van het Europese Verdrag ter Vrijwaring van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden;

Gelet op de regularisatieaanvraag ingediend op 12.12.1999 krachtens artikel 9.3 van de Wet van 15.12.1980, door XXX, geboren op 08/11/1968, te Girson, van Moldavië (Rep. nationaliteit;

Overwegende dat de regularisatieaanvraag krachtens artikel 9.3 van de Wet van 15 december 1980 op 21.11.2000 overgedragen werd aan de Commissie voor regularisatie onder de referentie 00042000112102074;

Overwegende dat betrokkene zijn regularisatieaanvraag heeft gemotiveerd op basis van criterium 3;

Overwegende dat betrokkene samen met zijn ouders op 13.12.1996 naar België kwam en op 16.12.1996 het statuut van vluchteling aanvraag;
 Overwegende dat zijn asielaanvraag ontvankelijk verklaard werd op 26.02.1997 en dat hij door een beslissing van het Commissariaat- generaal van 01.04.1998 niet erkend werd als vluchteling;
 Overwegende dat betrokkene op 16.04.1998 een schorsend beroep bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen indiende tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal;
 Overwegende dat de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op 21.12.1998 de beslissing van weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling door het Commissariaat-generaal bevestigde;
 Overwegende dat hij op 08.04.1999 een verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie bij de Raad van State indiende;
 Overwegende dat de Raad van State op 06.02.2002 het verzoek tot nietigverklaring van de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen verwierp;
 Overwegende dat het bevel om he(t) grondgebied te verlaten ingetrokken werd op 12.12.2000 en hem een attest van immatriculatie werd afgeleverd, maandelijks verlengbaar tot aan de beslissing van de Commissie voor regularisatie of tot tegenbericht van de Dienst Vreemdelingenzaken;
 Overwegende dat betrokkene op 20.04.2000 en op 30.05.2001 bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Mechelen respectievelijk tot een gevangenisstraf van 3 en 6 maanden uit hoofde van diefstal;
 Overwegende dat hij op 05.05.1999 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel uit hoofde van diefstal en onwettig bezit van verdovende middelen (heroïne) en dat hij op 30.10.2001 het voorwerp uitmaakte van een proces-verbaal wegens een poging tot warenhuisdiefstal;
 Overwegende dat uit de voorgaande feiten blijkt dat hij, door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad;
 Overwegende dat dienvolgens hij een gevaar voor openbare orde of de nationale veiligheid betekent;
 (...);

1.3. Op 3 juni 2002 ontvangt verzoeker een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

2. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken tot uitsluiting van de toepassing van de wet.

2.1. Overwegende dat verzoeker als eerste middel aanvoert :

“2.1. BEGINSELEN VAN BEHOORLIJK BESTUUR, RECHTEN VAN VERDEDIGING, ZORGVULDIGHEID.

Dat de beslissing van de Minister van 5/05/02 en hem betekend op 3/06/02 niet op een correcte zorgvuldige wijze werd genomen en wel om de volgende redenen;

Dat men dus geoordeeld heeft zonder verzoeker te horen en het begrip openbare orde aanhaalt als reden zonder alle elementen te kennen of in overweging te nemen om over het gevaar van openbare orde of veiligheid te kunnen oordelen.

Zonder zelfs een juiste inschatting van de veroordeling op zich te geven en de achterliggende redenen, en zich baserende op twee veroordelingen die bij verstek werden genomen.

Zonder de evenredigheid te respecteren tot de andere elementen in het dossier nl. de duurzame bindingen, de mate van integratie, de termijn van verblijf, zijn medische problematiek waarbij de onmogelijkheid tot terugkeer duidelijk wordt aangebracht, zijn kennis van het Nederlands, dat uit al de elementen van het dossier blijkt dat er duurzame bindingen zijn, dat er onmogelijkheid tot terugkeer is; doch dat uit de

motivering kan deze afweging tegenover elkaar zeker niet worden afgeleid, het wordt zelfs niet vermeld. .

Dat de motivering alleen bestaat uit het feit van de veroordeling op zich..

Dat er geen afweging wordt gemaakt van de persoonlijke belangen van verzoeker tegenover deze van de maatschappij.

Dat dit niet redelijk is gelet op andere vergelijkbare beslissingen, waarbij men minstens een afweging maakt van alle bestaande elementen uit het dossier.

Als men op deze wijze over één aanvraag zo gaat oordelen terwijl men in andere gevallen de afweging wel maakt dan kan men nog moeilijk stellen dat de aanvraag op een grondige en behoorlijke wijze door het bestuur werd bestudeerd alvorens tot de huidige beslissing te komen.

Dat verzoeker ondertussen bijna zeven jaar in België is. Door zijn aanvraag dusdanig strict te beoordelen zonder rekening te houden met alle elementen uit het dossier maakt men een inbreuk op het gelijkheidsbeginsel tussen de behandeling van de dossiers van de verschillende regularisatie aanvragers. .

Dat men dus de aanvraag beoordeeld heeft zonder rekening te houden met de aangebrachte argumenten noch stukken, door alles terug te brengen tot de veroordelingen, zonder voldoende kennis te hebben van de feiten en de gevolgen. of zonder er in ieder geval voldoende rekening mee te houden.

Dat het openbaar bestuur dan ook niet kan stellen dat een grondig onderzoek werd gevoerd om tot de huidige negatieve beslissing te komen , dat er zelfs geen onderzoek werd gevoerd om te komen tot de huidige beslissing van 13 MEI 2002, dat verzoeker zich nooit heeft kunnen verdedigen op de huidige beslissing. .

Dat hij om medische redenen niet kan terugkeren , dat hij geen mogelijkheden heeft om terug te keren, dat hij in het land van herkomst niet kan behandeld worden en alles wat hij had, zijn ouders die wel geregulariseerd zijn, wat hij heeft opgebouwd achter te moeten laten..

Dat hij lang heeft geleefd onder zeer zware druk en discriminaties.

Dat dit hem zwaar heeft getroffen en ernstige psychische letsels heeft nagelaten.

Dat wat zijn veroordeling betreft hij hier erg veel spijt van heeft, dat het om feiten gaat waar hij betrokken werd in het kader van zijn drugprobleem, waar hij ondertussen alles heeft proberen aan te doen.

Dat dit probleem ontstaan is vanuit de problemen in zijn thuisland..

...

Men kan dus moeilijk stellen louter en alleen op de veroordeling op zich dat verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde of veiligheid.

Dat daarom ook huidig verzoek wordt ingediend.”;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet op een correct zorgvuldige wijze is genomen doordat men heeft geoordeeld zonder hem te horen; dat artikel 5 van de wet van 22 december 1999 bepaalt :

“De in artikel 2 bedoelde vreemdelingen die naar het oordeel van de minister een gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid, zijn van de toepassing van deze wet uitgesloten”;

dat in onderhavig geval de Minister van Binnenlandse Zaken van oordeel is dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag, de openbare orde heeft geschaad en dienvolgens een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid betekent; dat hij tot dit besluit komt op basis van de vaststelling dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal en onwettig bezit van verdovende middelen (heroïne) en hiervoor op 5 mei 1999 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen tot een gevangenisstraf van 4 maanden met 3 jaar uitstel werd veroordeeld en dat hij op 30 oktober 2001 het voorwerp uitmaakte van een proces-verbaal wegens een poging tot warenhuisdiefstal; dat hij bovendien zich nogmaals schuldig maakte

aan diefstal en hiervoor bij verstek werd veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Mechelen op 20 april 2000 en 30 mei 2001 tot respectievelijk een gevangenisstraf van 3 en 6 maanden; dat de wet van 22 december 1999 nergens voorziet dat de Minister van Binnenlandse Zaken de aanvrager eerst dient te horen alvorens een beslissing te nemen; dat de hoorplicht in essentie tot doel heeft het bestuur zo volledig mogelijk voor te lichten in het kader van een zorgvuldige feitenvinding; dat de bestreden beslissing gesteund is op verzoekers veroordelingen; dat deze feiten vaststaan en door verzoeker zijn gekend, zodat het horen geen verduidelijking meer kan brengen; dat verzoeker vervolgens betoogt dat de bestreden beslissing genomen is zonder de evenredigheid te respecteren tot de andere elementen van het dossier, namelijk de duurzame sociale bindingen, de mate van integratie, de termijn van verblijf, zijn medische problematiek; dat de Minister van Binnenlandse Zaken bij het beoordelen van de vraag of de aanvrager al dan niet dient te worden uitgesloten van de toepassing van de wet, over een ruime appreciatiebevoegdheid beschikt, hetgeen concreet betekent dat de Raad van State enkel een kennelijk onredelijke beoordeling kan vernietigen; dat, gelet op het feit dat verzoeker zich meermaals schuldig heeft gemaakt aan hetzelfde vergrijp, niet kan worden ingezien hoe de verwerende partij een kennelijk onredelijke beslissing zou hebben genomen door te oordelen dat verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde; dat uit de voormelde bepaling van artikel 5 van de wet van 22 december 1999 niet blijkt dat de Minister enige afweging dient te maken ten opzichte van de mate van integratie, de medische problematiek, .enz.; dat de Minister enkel dient na te gaan of verzoeker eventueel een gevaar betekent voor de openbare orde; dat tenslotte de beslissing volgens verzoeker eveneens niet zorgvuldig en redelijk is, gelet op andere vergelijkbare beslissingen, waarbij men minstens een afweging maakt van alle bestaande elementen uit het dossier; dat dient vastgesteld te worden dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel aanvoert :

“2.2. DE MOTIVERINGSVERPLICHTING

De overheid en dus ook de MINISTER heeft de verplichting om zijn beslissingen uitdrukkelijk te motiveren.

Dat hieraan zeker niet voldaan werd bij het nemen van de huidige beslissing.

Dat verzoeker immers een duidelijk gemotiveerd positief advies heeft gekregen van het secretariaat van de Commissie.

Dat dit gegeven werd op de onmogelijkheid tot terugkeer.

Op de totale feitelijke problematiek van dit dossier, wordt niet ingegaan.

Er wordt geen overweging gemaakt van de verschillende elementen van het dossier om te stellen dat men tot een dergelijk besluit komt(s)t.

Hij verblijft hier ondertussen ongeveer zeven jaar en de stricte beoordeling op grond alleen van de veroordeling is dus niet correct in vergelijking met andere reeds behandelde dossiers..

Ze is zelfs compleet tegenstrijdig aan het positief advies.

Hij kan niet terugkeren doch hij krijgt wel een beslissing tot uitsluiting en het bevel tot het grondgebied te verlaten terwijl men weet dat dit onmogelijk is.

Op al deze elementen wordt niet ingegaan en verzoeker kan zich dan ook niet verzoenen met een dergelijke motivering om over te gaan tot weigering van zijn aanvraag.

Deze motivering draagt de beslissing niet integendeel verzoeker meent dat de motivering dan ook zeer oppervlakkig is aangezien men zijn dossier niet heeft onderzocht en uit niets blijkt dat er enige afweging gedaan is tussen het individueel en het algemeen belang en dat er voor hem dan ook belangrijke redenen onbeantwoord zijn gebleven.

Waarom werd in andere dossiers niet aan een dergelijke veroordeling zo zwaar getild dat men tot uitsluiting overging en waarom bij hem wel..

Waarom wordt er niet ingegaan op de onmogelijkheid tot terugkeer?

Hij zou het grondgebied moeten verlaten maar volgens het positief advies kan hij niet terugkeren, uit de motivering blijkt niet dat de minister een afwijkende mening heeft op het feit dat hij effectief niet kan terugkeren.

Hoe kan men dan tot een dergelijke beslissing komen zonder te motiveren waarom op dit punt een afwijkende mening bestaat.

Het louter en alleen verwijzen naar het feit van een eenmalige veroordeling zonder enige verdere afweging van de feiten of de andere elementen is zeker een gebrek in de motiveringsverplichting.

Dat verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissing te willen vernietigen omwille van de gebrekkige motivering en de hiermee gepaard gaande oppervlakkige benadering van het probleem..”;

2.2.2. Overwegende dat verzoeker stelt dat aan de motiveringsplicht niet is voldaan aangezien op de totale feitelijke problematiek van het dossier, namelijk de onmogelijkheid tot terugkeer, niet wordt ingegaan; dat de motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover de bestuurde beschikt; dat aan de motiveringplicht is voldaan wanneer de bestreden beslissing duidelijk de redenen vermeldt waarop de beslissende overheid haar beslissing steunt en waaruit blijkt dat zij is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, dat zij die correct heeft beoordeeld en dat zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen; dat in de beslissing van de minister duidelijk de redenen worden aangegeven op grond waarvan hij van oordeel is dat verzoeker dient te worden uitgesloten van de toepassing van de wet; dat uit de bespreking van het eerste middel bovendien is gebleken dat hij enkel dient na te gaan of verzoeker een gevaar betekent voor de openbare orde en geen rekening dient te houden met andere elementen zoals zijn onmogelijkheid tot terugkeer; dat de minister bijgevolg ook niet dient te motiveren waarom hij geen rekening houdt met deze elementen; dat verzoeker opnieuw verwijst naar vergelijkbare beslissingen waarin op andere wijze te werk gegaan werd; dat dit echter een blote bewering is die niet gestaafd wordt door enig begin van bewijs; dat het tweede middel niet gegrond is;

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten.

Overwegende dat, gezien de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken op wettige gronden is genomen, het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten op deze beslissing kon worden gesteund;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op veertien juli tweeduizend en drie, door :

de HH.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
	K. VANHOUTTE,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

A. BEIRLAEN.